

Второ действие, пета картина.

2.

Жулиета. —

Е, моя скъпа бойке — ти си тъжна!
 Макар и тъжна вест, кажи я с радост;
 ако е радостна, ще я изпортиши
 със своята кисела усмивка!

Бойката. —

Аз съм
 отпаднала, да си почина малко!
 Болат ме костите! Каква разходка!

Жулиета. —

Аз косице си ще ти дам, а ти
 вестта ми дай! — Но, бойке, говори!

Бойката. —

Каква неприятност! — Такайте замалко!
 Не мога аз да си поема дъх!

Жулиета. —

Но как така, щом имаш доста дъх,
 за да ми кажеш дъх не можеш вече?
 А извиканията ти са бълги,
 по-бълги от вестта, що не обавиаш
 добра ли е или не е. Кажеш,
 и аз подробности ще кавам после.
 Отговори, каква е тая вест!

Бойката. —

Добре, направихте сте прост избор, вие не знаете
 как се избира мъж. Поглед! не, не, това не е
 мъжът. — Макар лицето му да е по-хубаво от
 лицето на другите мъже, но бедното превъзхожда
 всяко друго бедно; а ръката му, а кракът му,
 а скалата му, макар за тях да не може да се
 говори много, са във от всяко сравнение. Пои